

Ms 3/11 št 7p

Brezje, 11. VIII. 1915.

Blagorodni gospod profesor!

Dolgo je že, kar sem prejel vašo cenjeno
dopisnico in se vam zahvalim šele danes.

Večino smo še tukaj v šoli. Minuli me-
ses krog 10, smo napravili že izpite in smo
bili že čisto pripravljene, da oddidemo zadnje-
ga. Pa so kar naenkrat spoznali, da nis mo
še prav do kraja sposobni za *Augstkomman-*
daute in so rekli: "Le en mesec." — Navse-
zadnje bi to še ne bilo tako slabo, če bi
nam ne presedel že kraj (vsa lepota ga je
minila) in vse: štiri mesece brez odmora
ven in ven samo to in nič drugega —

~~_____~~
~~_____~~
Oroza je pogle-
dati tako v kako hišo: včasih videmo na
vaji do kake bajte, vsa črna je in zakajena
in obita, ima sto lukenj, in vrata je treba
iskati lep čas. Pogledaš v izbo: k vratom se

pitrese postava, ne človek ne žival, in da od
sebe odnosen glas. Vse zagomari po človeku,
zaboli ga in gre.

Beste, gospod profesor, sicer se pa privadi,
namreč tako, kakor se pač privadi na
miliko vol na jareno: vsak dan vozi in bi
se mi čudno zdelo, če bi enkrat ne vozil
več. To je dobro, da se človek tako aklima-
tizira.

Ali vendar od časa do časa pride
nad človeka nekaj velikega, neizrečeno tež-
kega, nad čemer nima oblasti.

Gremo po cesti, po poti, po stezi, le-
žimo hje in čakamo; morali bi mežati,
a samo čakamo. V zagradi med na-
mi stoji črečnja; nisem videl, kdaj
je svela, ne kdaj je zorela — na njej
rumeně prvi listi, odpačajo in gnije-
jo po tleh: prvi pozdrav jeseni. Toba
tista lepa jesen, ki sem tako željno,
tako poln pričakovanja štel solučna

poča do nje. Barve leže domov na pod-
strešju v lubah; težko čakajo, da bi jim
odpul in jih zanesel na svetlo, čakajo
in plesnijo. Jaz pa koprim tu.

Žaupam vam, gospod profesor, ker
sem mislil toliko od vas.

Ali boste morali vi že sedaj notri?
Prosim, sporočite mi svoj naslov.

Upravno vas pozdravlja in se vas
spominja vaš

József Csébar